

Emanuel saa' forbavset op.

„Men jeg troede . . . jeg troede, Bispen vidste, at Provst Tønnesen ønsker min Forflyttelse. Der staar altsaa ingen anden Udvej aaben for mig.“

„Ja, dette er netop, hvad jeg gjerne vilde tale et Ord med Dem om . . . Men lad os vende om. Solen brænder alligevel for varmt nu i Middagsstunden . . . Hvad var det nu, vi talte om? Naa jo, det var altsaa det, jeg vilde sige Dem, eller rettere betro Dem . . . for hvad jeg her meddeler Dem, er i Grunden en Embedshemmelighed, som De ikke paa nogen Maade maa bringe videre. Kort og godt: Provst Tønnesen vil efter al Sandsynlighed i den nærmeste Fremtid søge sin Afsked fra dette Embede.“

„Provst Tønnesen!“ udbrød Emanuel og standsede af Forbavselse midt paa Stien med opspærret Mund.

„Ja, som sagt . . . efter al Sandsynlighed,“ vedblev Bispen, idet han lod, om som han ikke mærkede den andens Overraskelse. „Der er tilbudt ham . . . der vil rimeligvis blive tilbudt Provst Tønnesen en betroet Post udenfor den egentlige Præstegærning, en Post, der just passer for hans særegne Evner; jeg tvivler ikke om, at han vil modtage den, især da hans Stilling her